

Το μέλλον της συγκυβέρνησης Σαμαρά-Βενιζέλου κρίνεται στις επόμενες εβδομάδες

Η παρουσία του λαϊκού παράγοντα μπορεί να είναι καταλύτης εξελίξεων, καθώς η συγκυβέρνηση προσπαθεί να ξεφύγει από τα αδιέξοδά της επισπεύδοντας τη διαδικασία εκλογής Προέδρου της Δημοκρατίας. Με δεδομένο ότι δεν θα βρει τους 200 βουλευτές που χρειάζεται για τις δυο πρώτες ψηφοφορίες την Τετάρτη 17 και 23/12, όλα κρίνονται από το αν θα βρει 180 στην τρίτη ψηφοφορία στις 29/12. Αν αποτύχει, θα γίνουν πρόωρες εκλογές σε περίπου ένα μήνα και εκλογή προέδρου από τη νέα Βουλή με απλή πλειοψηφία 151 βουλευτών.

Τα αδιέξοδα των ΝΔ-ΠΑΣΟΚ φυσικά δεν αφορούν τα κοινοβουλευτικά παιχνίδια αλλά την καταβύθιση της κοινωνίας στην εξαθλίωση και την παράλληλη απαίτηση για ένα νέο, τρίτο και φαρμακερό Μνημόνιο. Οι αιχμές του νέου Μνημονίου αφορούν μεταξύ άλλων το τσάκισμα των συνταξιούχων, μια κρίσιμη κοινωνική ομάδα για την εκλογική βάση της κυβέρνησης, κι είναι απλά απαγορευτικό να υπογράψουν πριν από τις εκλογές. Συνολικά τα συμφωνημένα μέτρα είναι πραγματική λαίλαπα σε μια κοινωνία ήδη χτυπημένη από τα προηγούμενα Μνημόνια.

Μόνο το λαϊκό κίνημα, η δυναμική παρουσία της κοινωνίας στους δρόμους μπορεί να απονομιμοποιήσει το παζάρι με τους 180. Εξάλλου αυτό δείχνει και η εμπειρία της περιόδου 2010-12, όταν οι βουλευτές που ψήφισαν Μνημόνια κρύβονταν γιατί υπήρχε «φόβος λαού» από τους απεργιακούς αγώνες, τις πλατείες, τις μαζικές κινητοποιήσεις οργής και ελπίδας.

Η μαζική κινητοποίηση των εργαζομένων, της νεολαίας, των ανέργων μπορεί μαζί με το ναυάγιο της πολιτικής συναλλαγής για τη σωτηρία της κυβέρνησης, να απονομιμοποιήσει επίσης και το τρίτο Μνημόνιο. Να αλλάξει δηλαδή την ημερήσια διάταξη στην πολιτική από το ερώτημα ποιος θα εφαρμόσει την πολιτική των μνημονίων στην αμφισβήτηση αυτής της πολιτικής. Η ΕΕ και η τρόικα συνολικά προφανώς προτιμούν τους πλήρως ταυτισμένους με τις επιλογές της Σαμαρά-Βενιζέλο. Γι' αυτό και θα τους στηρίξουν με δηλώσεις και ενέργειες όπως η άδεια για συμπληρωματικό προϋπολογισμό που θα προσαρμόσει τον ψηφισμένο στις μνημονιακές υποχρεώσεις, όταν οι προϋπολογισμοί σε Γαλλία - Ιταλία προκαλούν συγκρούσεις με τη Γερμανία και την ΕΕ οι οποίες απαιτούν αυστηρή προσήλωση στις ευρωσυνθήκες.

Αυτό όμως που ξεκαθαρίζουν οι Σόιμπλε, Γιουνκέρ κ.λπ. είναι πως προϋπόθεση για συμφωνία και δανειοδότηση είναι η αυστηρή εφαρμογή των «μεταρρυθμίσεων», δηλαδή το τρίτο Μνημόνιο. Αυτή η πίεση αφορά φυσικά τον ΣΥΡΙΖΑ. Και επαναφέρει την ουσία της συζήτησης για τα Μνημόνια που δεν είναι φυσικά ποιος τα υπογράφει και τα διαχειρίζεται. Τα Μνημόνια δεν είναι παρά το πλαίσιο πληρωμής του χρέους. Αμφισβήτηση του Μνημονίου χωρίς διαγραφή του χρέους δεν μπορεί να υπάρξει. Με δυο λόγια, για να έχουμε πραγματική αλλαγή πολιτικής είναι ώρα να επανέλθει το «Δεν χρωστάμε, δεν πουλάμε, δεν πληρώνουμε» του αγωνιζόμενου λαού, που ενοχοποίησε το Μνημόνιο και οδήγησε στη συρρίκνωση και τη διάλυση τα κόμματά του.

Εκεί στοχεύουν οι πρωτοβουλίες στο μαζικό κίνημα της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς, όπως καταγράφηκαν στη σύσκεψη των Παρεμβάσεων και των σχημάτων του ιδιωτικού τομέα την περασμένη

Δεύτερα με την πρόταση για συνελεύσεις στα σωματεία και στόχο μαζικές συγκεντρώσεις και απεργιακή κινητοποίηση τις μέρες των ψηφοφοριών στη Βουλή για πρόεδρο. Σε αυτή την κατεύθυνση πραγματοποιείται αύριο Δευτέρα στις 6 μ.μ. στα γραφεία της ΔΟΕ σύσκεψη πρωτοβάθμιων σωματείων δημόσιου και ιδιωτικού τομέα.

Οι πρωτοβουλίες αυτές αναδεικνύουν τις κλαδικές διεκδικήσεις, όσο και τους αναγκαίους πολιτικούς στόχους του κινήματος ενάντια σε χρέος, Μνημόνια, ευρώ, ΕΕ και δεν αφορούν μόνο την καμπή της προεδρικής εκλογής. Είναι αποφασιστική συμβολή στην ταξική ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος ώστε να παρέμβει αποφασιστικά στις εξελίξεις που έρχονται με άμεσο στόχο να κοπεί η συζήτηση για τρίτο Μνημόνιο στο όνομα της «σταθερότητας» ή στο όνομα του «ευρωπαϊκού πλαισίου».

Η συνδικαλιστική γραφειοκρατία ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ, με βασική ευθύνη των δυνάμεων του κυβερνητικού συνδικαλισμού ΠΑΣΚΕ-ΔΑΚΕ κηρύσσει αποχή από τις εξελίξεις. Δεν θα μπορούσε όμως να επιβάλει αυτή τη γραμμή αν ΣΥΡΙΖΑ και ΚΚΕ με τις παρατάξεις τους ΜΕΤΑ και ΠΑΜΕ δεν αρνούσαν τη γραμμή της λαϊκής κινητοποίησης. Ο ΣΥΡΙΖΑ με τη γραμμή της εκλογικής αναμονής δείχνει να φοβάται τον λαϊκό ξεσηκωμό προκειμένου η κοινωνία να περιοριστεί απλά στην προσδοκία να αλλάξει το υπουργικό συμβούλιο. Πιστεύει ότι θα πάρει λευκή επιταγή, περίοδο χάριτος, καθώς θα λείπουν από το προσκήνιο οι δεσμεύσεις από τα αιτήματα του εργατικού κινήματος τόσο τα συνολικά για ξήλωμα του Μνημονίου, χωρίς αστερίσκους με μισόλογα, όσο και τα ειδικότερα για ασφαλιστικό, αξιολόγηση στο Δημόσιο, ιδιωτικοποιήσεις, διάλυση των ΜΑΤ κ.ά. Το ΚΚΕ μιλάει για την ανάγκη να βγει ο λαός στο δρόμο και την ίδια στιγμή καταψηφίζει στην ΑΔΕΔΥ και αλλού τη δυνατότητα να συμβεί αυτό, προκρίνοντας τις κομματικές εκδηλώσεις ή κινητοποιήσεις που περιορίζονται σε κλαδικές διεκδικήσεις αποσυνδεδεμένες από την ανάγκη συνολικών ανατροπών.

Λάθος συμπεράσματα βγάζει από τις λαϊκές κινητοποιήσεις και ειδικά από το κύμα αλληλεγγύης στον αγώνα του Ν. Ρωμανό η κοινοβουλευτική Αριστερά ΣΥΡΙΖΑ και ΚΚΕ, με το αποτύπωμα του πρώτου να δίνει τον τόνο. Αν κάτι ανάγκασε την κυβέρνηση να υποχωρήσει ήταν η αταλάντευτη στάση του Ρωμανού, που με τη σειρά της έδωσε την έμπνευση σε μια πολύμορφη και μαχητική κινητοποίηση της νεολαίας και των εργαζομένων, με τη συμμετοχή πολιτικών δυνάμεων από ευρύ φάσμα.

Στις συνθήκες αυτές γίνεται φανερό ότι μαζί με την προσπάθεια να έρθει στο προσκήνιο το λαϊκό και εργατικό κίνημα είναι κρίσιμη η συμβολή στο εγχείρημα μιας «άλλης Αριστεράς», αντικαπιταλιστικής δυναμικής και κομμουνιστικής προοπτικής. Ξεχωριστή σημασία έχει λοιπόν το κάλεσμα της ΑΝΤΑΡΣΥΑ προς τις αντικαπιταλιστικές, αντιιμπεριαλιστικές και αντιΕΕ δυνάμεις, για να γίνει ένα βήμα αριστερής ανατρεπτικής πολιτικής συνεργασίας (αναλυτικά στη σ. 22).

Πηγή: **ΠΡΙΝ**